

57.
Kolme

13.)

Hengellistä

W i r t t ä ,

Ensimmäinen:

D! minun Jumalan! mitä Sää
ajattelet, 2c.

Toinen:

D! sitä onnettomutta, 2c.

Kolmas:

Weljet, Sisaret kaikki kuin tässä
olemme, 2c.

Ainelut

Pawali Martin Posalda Korhoon
Rautalammen Pitäjässä.

Ensimmäinen

B i.

S! minun Jumalan! miltä Se ajattelit Tästä mun weikustan, jota nyt laulelen. Ah! sallinettos sind o, suuri Jumala! Ett' awan suunt minä ja weikull walitan.

2. Woi minun sybdändäni, koston ajattelen Mun endist' elämänt', ja muista mielehen Jumalan sanan saarna, jonga me kuulimme, Ja myösk se Kuohin rauha, jos ennen elimme?

3. Me olem unhohtanet sen kaiket hywyden, Kuin meit on noudataanut, ain pyytän pyhyden Saarnat ja Kirjko, psalmit, jo ihe Raamattu Meill' laikill' olit walmil kuzuman laitettu.

4. Jo lapsudesta kosta on armo aliettu, Ja wanhutehen saakka ain' meillen tarjottu, Sil' kosta ulostulim äitimme kohdusta, Ja wietä heitot olim, niin me jo Kastesa.

5. Sen pyhän liiton armo olemme saanehet, Adamin saastaisuden pois päädäm heittänet, Luwanner puolestamme, wannottulla walalla, Ett' laikest woimastamme seutata Jesusta.

6. Waan niinkuin heikko liha ei taida seispa, Kuin se Wanhustas Pyhä on meillä waatii wa-

wa, Niin uydhsuven armo sen päällen seurawa,
Meid' kaisild' saada taitan Jesuren pöydällä.

7. Eski on ulostullut tähdistä woimasa, Jo
aina ilmi ollut, myös meidän seasa: Se ilmoit-
tapt meillen wiha ja rangaistus, Ja saatta syne-
nin tunnoon elämän parannus.

8. Ewangeliumin sanan ihana ilmoitus, Myös
ustaji kuullan, ja armon lupaus, Kuin meillen
rauhan saarna ja uskon uudista, Eikä lain saar-
nan anna meit perät kuluitta.

9. Siis wanhat ijälliset mailman päiwistä,
Jo tosin Eyllän saanet, ja hänen ihosta! Rukoil-
kat wiriästi, ettei te erhehdyis Herrasta Jesu-
resta, ja Taiwan toiwosta.

10. Te nuori kaunis kansa, nuoruden aamyl-
la, Andakat teitä löytä manna kokomasta, Al-
kat myös odottako puolipäivän saakka, Kuin
manna pojessula pahuden heitestä.

11. Jos neljätöistä vuotta olette palwillet Ma-
ilman Labanita, ja händä seurannet, Joutukat,
Kiruhtakatt kans pyhän Jacobin, Ja perät un-
hohtakat palvelus Labanin.

12. Yhteinen kansa, kaikki te nuoret wanhain
kans, Kiitosta, rukousta hartast harjoitakat;
Muutoin ei sowi tulla yhdengan taiwaseu, Kuin
ei täs tahdo olla seuraja Jesuren.

Toinen.

Weisatan kuin: O! Jesu Christe wiatoin ic.
Ps. 387.

S! sitä onnettomutta, Knin näin Herran
armo tublatan, Jota hän meillen tarise,
Koska sen synnix nautise.

2. Kain HERRAN tuotui päiviä, Sabbathi
jo myös Jublia, Synneissä suuris wietetä, Ja
pahennukset saateian.

3. Jot' hän on meille säättänyt, Ja ornot
kansa andanut, Eit' silloin muista muinaiset, Me
rikon sonnit hiemuiset.

4. Waan se on tosta muutettu, Ja synnin
päiwä salattu, Sill' tehdyn syndi enemmän,
Kuin muina päiwin muutamain.

5. Silloin pahat kaikki kokowat, Ja heidän
joukkons joutuwat, Joilla on synnin palvelus,
Ja kaikkiainen saastaisuus.

6. Siinä kiukutan ja kiroitan, Ruwutan,
nlin myös tapellan, Jos ioku heitä nuhtelis,
Seä pääll he toh'a karzaisis.

7. Jos ioku päiwän alasa, On elän HERRAN
pelwosa, Jo toisin ehtopuolella, Hän syn-
diin ikens kiiruhta.

8. Moni tiennot kyll on Eapsudest, Jumalan
wihan uhkaupet, Waan wahan niitä wältänöt
Ja isiansa säästänöt.

9. Niin' walmis pahut täyttämän, Synnistä
seura pitämän, Ei ajarellen ensingän, Palikka
kuin seura synnit pääll.

10. Mond' kunnist saarna Daimenden, On
jultti tuotu kansallen, Waan ei ole niitä toteltu,
Eit' opiyemme otettu.

11. Se Niinwen kunnis kaupungi, Jos' eli
pallon syndisi, Koff Jona kerran ainoast, Heill
saarnais HERRAN uhkaust.

12. Niin he katuman kiiruhdit, Ja HERRAN
tygö jouduhtit, Kans wästit wihan ansaitun, Ja
rangastuxen uhkatun.

13. Kuing sulen käynen Suomen maa, Kain
sa

Sanan aina kuulla saa, Eikö se pelkä kosto,
Ja HERran armon loppua.

14. Jo ol'oi aika näkyä, Jolla hän tahdoi
rangaista, Waan heitti helpon kuitengi, Odot-
tain ongo katuvi.

15. Waan kuin ei kuulu katumust, Eik tulle
horrast rukoust, Miin mielä wiiza wiimeingi,
Muskaitan aina kowembi.

16. Sillä sen kaikki tietäisit, Ettei hän sää-
stä syndist, Ne ajallistest rangaisttan, Ja iäise-
sti waiwatan.

17. Waan joka katu syndinsä, Ja tunde pa-
hat tegonsa, Ei se HERrada hyljätä, Waan
kalwan koton korjatan.

18. Niinkuin teki se Dawidi, Jollen jo armo
annettiin, Ja ristin päälle Ryöväri, Joll Pa-
radist luvattin.

19. Siis himeä tehdä pyytäkäm, JESust ain'
aurem huutakam, Joka on armon ardata, Ja
palkan oikia jakaja.

20. Eik me sen hylvän saissimme, Ja pahan
wältä wolsimme, Johon meill armo lainatkon,
JESus se kaikkein sowindo.

Kolmas.

W. isatan kuin N:o 262.

Hää-Weisu.

Wiljet, Sisaret kaikki, kuin tässä olemme,
Ja tähän seuran ratti kukaan tulimme,
Eain pidon launhuser' wientämän tämä hetki,
Myös niiden huphuser', joll tämän walmisti.

2. Waan

2. Waan ensin muistakaa, sen rōhdän H^Era
ran pääll, Kuin nämät lahjat meillen armostas
annoi tääll, Waan millä uskalluxen me niiden
tygö kōym, Ellemme huokauvell johdara mieleemme.

3. Hän rawiße kaikki myös luondokappalet,
Me kaikki halvimmatkin, poitti myös karschen
Suloisest suojan anda, ei' plōnanna heitä, Koss
he myös ovat totta hänen kädensä tōitä.

4. Waan hän meitä luonut järjen ja toi-
men kans, Kielen ja äänen suonut, että hänen
lahjojans kuitoxella vastaanotta, nautita kohtulli-
sesti, Ja händä kunnioitta aina armojans edest.

5. Milläs me eroitamme luoduista halvimist,
Ihem ja ilmoitamme luondomme järjellist, Kollei
rukouyilla, menoill toinellisill, Nōyrällä käytö-
rillä, weisull hengellisill.

6. Jos ei taas ääni pauha, juur kaikkein ty-
hōnä, Ja kieli taida laula kiroitus, weisua,
Kuin sielun, hengen woima sen päälle työtä tes-
te Niin ääni launist soiva, ei paljon merkise.

7. Ei H^ERra sitä kago, Kuinga sanat kuus-
luwat, Eikä ainoastans tahdo meidä äänen pau-
hinat, Waan sanan woima saakon, ja ääni lii-
kuttakon, Sydämet herätköön, hartaseen kii-
topeen.

8. Että sydän sytytetty kitoxen halusta, Ja
meille liikutettu hartauden woimasta, Niin' plise
kätöis kaisen suun, Kielen selityxen, Ja äänen
toimituxen wälewäst woitaisi.

9. Kuin on kuulla saanut Jumalan sanasta,
Jokainen sen myös tiennyt jo ruokaluguisla, Et-
tem me kossan söist plōnpaldisudes, Ja waham
palweliss, hekuman wäärüdes.

10. Niin ettei tyrmelluxi terwens tuliss, Kuin
ruus

ruumin iäsenillä, luonostans olit, Jos se niin
tapahui pääll tunnon ilmoituksen, Niin se myös
moitans tuopi kovan vangastuksen.

11. Niin myös pidon tämän ovat valmistaneet,
ja jällen wanhan tawan, wieraita kusunet,
Muitori kuin on nähnyt, ruuminsa hedelmistä,
Sen kuin nyt täs on tehnyt Uvio rakennusta.

12. Ei heidän sitä soist, että joku pahennus,
Kuin miehen heillen toist, wierailda tapahdus,
Sen is: kullin taita ymmärtä itsestansa, Jokainen
myös sen tietä, juur kohdastansa.

13. Kaikka se tapahupi käästä kyllä usiast,
Kuin ruumis kyllän saapi, ja ruo'a runsahast,
Niin pahat pahennukset jo silloin wakkall omat,
Riidat ja kirouset myös ulosnoussawat.

14. Sentähden Jumalalda hää-päiwäy hyljätän,
Ja Raikkivaldialda myös pönkäkotan,
Ne heikot huokauzet, kuin niissä edestuodan, Ja
Kaikki palvelukset kelwottomay tehdän.

15. Sentähden kaunihiisi ja niinkuin Eristi-
wt, Blossa raitihiisi pitäkän haita uot, Eikä
HERRa lepyisesti kahoisi midän päällem, Ja
meidän huokauzen kelpaisi hänellen.

16. Ja nämät miuret ratki, joidenga muistopi
Tai merkillinen hetki on tullut tehdyri, Myös
saiisit sunnauzen, onnen ja menestysten, Tai ot-
ton toimoturent, ja suokon Jumala!

17. Jiolet ikäpdimät HERRa heill' andalon,
Edut ja lahjat hywät armostans lainatkon, Et-
tä he iloizisit Uwio-onnestansa, Taidolla riemuis-
hisit toinen toisestansa.

18. Kaiken wihamiesten neuwot heitä käästä
shizen, Wahan suopain myös toimot heik' uikon
hy

Hyväkri Tai Ilton HERRA juuri sen kolla teh-
dä taita, Hänen Engeleins juuri palvelusen
kautta.

19. Jumala Pyhä Hengi myös heitä hallit-
koh, Koko myös elämängin wiioista warjellon
Ette he eläisit pöhydes ja puhtaudes, Itänäns
kun seisoiwat sinun kaswojes edes.

20. O HERRA! heidän anna palvelosas pu-
sua, Ja karsiwaisest aina sun tahtoos tytyä,
Ette he tain läädyn alla sinua palvelisit, Ja
sinu Pyhä HERRA kiiosta weisaisit.

L O P P U.

